KYRIL BONFIGLIOLI

NEMIŘ NA MĚ TOU VĚCÍ

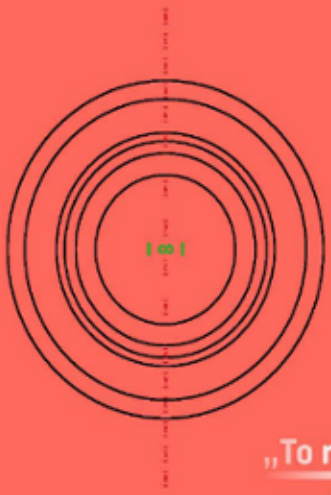

„To nejskandálnější a nejrozkošnější, s čím lze zalézt pod peřinu."

STEPHEN FRY

Nemiř na mě tou věcí

KYRIL BONFIGLIOLI

NEMIŘ NA MĚ TOU VĚCÍ

NAKLADATELSTVÍ PASEKA
PRAHA – LITOMYŠL

PŘELOŽILA MICHALA MARKOVÁ

DON'T POINT THAT THING AT ME

Copyright © Kyril Bonfiglioli, 1972
First published by Weidenfeld & Nicolson Ltd, 1973
First published by Penguin Books Ltd as part
of The Mortdecai Trilogy © Kyril Bonfiglioli, 2001
Translation © Michala Marková, 2010

ISBN 978-80-7432-629-5 (váz.)
ISBN 978-80-7432-637-0 (ePub)
ISBN 978-80-7432-638-7 (mobi)
ISBN 978-80-7432-639-4 (pdf)

Kapitoly jsou uvozeny verši z pera Roberta Browninga
až na jeden případ, kdy se jedná o zjevný podvrh.

Tento román není autobiografický; pojednává o *jiném*
váženém, zhýralém, nemorálním obchodníkovi s uměním
v nejlepších letech. Ostatní postavy – zejména paní Sponová –
jsou rovněž smyšlené, většina míst je ovšem reálná.

1

Tak starý příběh,
a nedovedete ho vypravovat lépe?

Pippa jde mimo

Když hodíte starý vyřezávaný, zlacený rám do krbu, zvláštně, tlumeně to zasyčí – takové tiché *fúúú* – a lístkové zlato propůjčí plamenům nádhernou modravou zeleň pavího chvostu. Právě touto podívanou jsem se blazeovaně kochal onoho středečního večera, kdy se za mnou zastavil Martland. Zazvonil třikrát rychle za sebou jako ztělesněný vůdce, jenž nemá času nazbyt. Víceméně jsem ho čekal, takže když do dveří nahlédl Jock – můj osobní strážce – a významně zdvihl obočí, byl jsem schopen své „Šup sem s ním" vyslovit jakžtakž sebejistě.

Někde v tom škváru, co čte, Martland zřejmě vyčetl, že zavalití muži se pohybují s překvapivou lehkostí a grácií; výsledkem je, že poskakuje jako vypasený elf, co se chce nechat sbalit trpaslíkem. Vhopkoval dovnitř tiše, komicky kočičím způsobem, a hýždě se mu nehlasně houpaly sem tam.

„Nevstávej," ušklíbl se, když seznal, že to ani v nejmenším nemám v úmyslu. „Obsloužím se sám. Smím?"

Lákavějších láhví na servírovacím stolku si ani nevšiml, neomylně skočil po široké, ploché karafě na spodní poličce a štědře si nalil toho, co pokládal za Taylora ročník '31. Už to byl bod pro mě, protože jsem předem karafu naplnil neuvěřitelně hnusným portským anonymem. Nevšiml si toho; dva nula pro mě. Je to ovšem jenom policajt. Tedy teď už možná „byl".

Zabořil svůj masivní zadek do mého drobného *régence fauteuil* a zdvořile pomlaskával nad těmi rudými splaškami ve skleničce. Téměř jsem slyšel, jak se prohrabuje hlubinami mozku a pátrá po něčem, čím by mohl duchaplně a nenásilně zahájit konverzaci. To byla jeho wildeovská technika. Martland má jen dvě polohy – „Oscar Wilde" a „Ijáček". Přesto je to ale policajt surový a velice nebezpečný. Tedy možná „byl" – ale to už jsem asi říkal.

„Hochu drahá," řekl nakonec, „takhle se předvádět. Vždyť ty dokonce i topíš zlatým dřívím."

„Starý rám," řekl jsem po pravdě. „Napadlo mě, že ho spálím."

„Taková rozmařilost. Pěkný rám, vyřezávaný, Ludvík XVI...."

„Sám moc dobře víš, že to není žádný Ludvík a žádný pěkný rám," zavrčel jsem. „Je to falešný chippendale s révovým dekorem, který zhruba před týdnem vytvořila jedna z těch firmiček na Greyhound Road. Vyndal jsem z něj obraz, co jsem tuhle koupil."

Těžko soudit, co Martland doopravdy ví nebo neví, ale v oboru starožitných rámů jsem se cítil poměrně pevný v kramflecích; ty si snad, doufal jsem, ani Martland podrobně nastudovat nemohl.

„Uznej ovšem, že kdyby to byl Ludvík XVI., stál by za to. Padesát na sto deset, počítám," mumlal a zadumaně upíral pohled do krbu.

V tu chvíli vešel Jock, má osobní mlátička. Nasypal na rám asi tak dvacet liber uhlí, způsobně se na Martlanda usmál a zase odešel. Způsobný úsměv si Jock představuje tak, že částečně ohrne horní ret a odhalí dlouhé žluté špičáky. Děsí to dokonce i mě.

„Poslyš, Martlande," řekl jsem jakoby nic, „snad si probůh nemyslíš, že kdybych toho Goyu opravdu sebral nebo

ho schovával, donesl bych si ho sem i s rámem. A pak že bych ten rám spálil ve vlastním krbu. Blbec opravdu nejsem."

Několika rozpačitými zvuky se ohradil, jako by jeho myšlenkám nebylo nic vzdálenější než překrásný Goyův obraz, jehož zmizení z Madridu plnilo stránky novin už pět dní. Při jejich vyluzování si pomáhal drobným máváním rukama, přičemž vycákal část toho domnělého portského na nedaleký koberec.

„Ten koberec," pravil jsem ostře, „je pravá *Savonnerie* a je velice cenný. Portské mu nedělá dobře. A navíc je pod ním pravděpodobně mazaně ukryto mistrovské plátno nedozírné ceny. Kterému by portské neudělalo dobře už vůbec."

Hnusně po mně loupl okem, protože věděl, že dost možná říkám pravdu. Já po něm loupl okem jen tak plaše, protože jsem věděl, že říkám pravdu. V šeru za dveřmi se Jock usmíval svým nejzpůsobnějším úsměvem. Oku náhodného pozorovatele, kdyby se v okolí nějaké vyskytlo, bychom připadali jako skupinka naprosto spokojených lidí.

V tuto chvíli – než kdokoliv z vás získá dojem, že Martland je, případně byl, neschopný trouba – bych měl asi doplnit trochu kontextu. Nepochybně víte, že angličtí policisté s výjimkou zcela mimořádných situací nikdy nenosí jinou zbraň než starý dobrý dřevěný obušek jak z kašpárkového divadýlka. Rovněž jistě víte, že se nikdy, nikdy neuchylují k fyzickému násilí – v dnešní době mají takový vítr z obvinění z ublížení na zdraví, z oficiálního vyšetřování a z Amnesty International, že se neodváží ani naplácat na zadek klukům, které načapali, jak kradou jablka.

Tohle všechno víte najisto, protože jste nikdy neslyšeli o Jednotce zvláštních sil – JZS –, což je prapodivný policejní útvar složený z externistů, který vynalezli na ministerstvu

vnitra v křeči, jež nastala, když si v týdnech po Velké vlakové loupeži přiznali fakta. JZS vznikla nařízením státní rady a disponuje čímsi, čemu se říká důvěrné pověření ministra vnitra a jednoho z jeho dlouhodobějších civilních zaměstnanců. To má prý pět stránek a musí se každé tři měsíce znovu podepisovat. Zpívá zpěv o tom, že do JZS se mohou přijímat jen ti nejhodnější a nejvyrovnanější chlapi, ale že když už tam jednou jsou, má se jim sem tam dovolit i nějaká ta vražda – to přinejmenším –, pokud to povede k výsledkům. Už žádné další Velké vlakové, i kdyby to – a kéž se tak nikdy nestane – mělo znamenat, že se zkrátka pár padouchů odkrágluje bez finančně nákladného soudu. (Už teď se tím ušetřil majlant na advokátech ex offo.) Všechny noviny, dokonce i ty, co vlastní Australani, uzavřely s ministerstvem dohodu, podle které budou dostávat ještě teplé informace rovnou z žumpy výměnou za to, že si odpustí pasáže o střílečkách a mučení. Vskutku půvabné.

Žádné další kontakty se státní správou JZS – neboli JEZUS, jak jsem také slyšel – nemá, tedy s výjimkou jednoho vyděšeného mužíčka na ministerstvu financí; a v „pověření" se policejní ředitelé informují – *informují*, prosím pěkně – o tom, že mají jejím členům poskytnout „veškeré administrativní zázemí, ovšem bez disciplinárních povinností a úředních formalit". Regulérní policejní sbor je z toho samozřejmě nadšením bez sebe. JZS se zodpovídá pouze premiérovi, a to prostřednictvím zvláštního zmocněnce, což je jistý ctihodný hrabě a královský rada, co se po nocích potlouká kolem veřejných záchodků.

Jejím skutečným, výkonným šéfem je pak bývalý plukovník od výsadkářů, který se mnou chodil do školy a má kuriózní hodnost zvláštního vrchního superintendanta. Velice schopný chlapík, jmenuje se Martland. Moc rád ubližuje lidem.

Byl by zřejmě rád jen tak zkusmo trošičku ublížil i mně, ale Jock prodléval za dveřmi a občas distingovaně krkl, aby mi dal najevo, že v případě potřeby je na příjmu. Jock je jakýsi protipól Jeevese: je tichý, vynalézavý, dokonce zdvořilý, když na to má zrovna náladu, ale taky je v podstatě v jednom kuse opilý a baví ho bít lidi do obličeje. Bez gorily dneska do výtvarných uměn dělat nemůžete, a Jock je jeden z nejlepších v branži. Tedy vlastně *byl*.

Když jsem tedy představil Jocka – jeho příjmení mi vypadlo, předpokládám, že se jmenuje po mamince –, měl bych asi sdělit pár informací i o sobě. Jmenuji se Charlie Mortdecai. Tím chci říct, že jsem skutečně křtěný Charlie; myslím, že matka se tak nejspíš snažila jakýmsi záhadným způsobem otci pomstít. Příjmení Mortdecai mi dělá velikou radost: má starobylý, lehounce židovský nádech s náznakem zkaženosti – prokristapána, žádný sběratel přece nemůže nejít do souboje s obchodníkem jménem Mortdecai. Jsem v nejlepších letech, jestli mi rozumíte, vzrůstu jsem průměrného, váhy žel nadprůměrné a na mých rysech je interesantně znát, jaký jsem býval oslnivý fešák. (Když občas v šeru zatáhnu břicho, skoro se líbím i sám sobě.) Mám rád umění a peníze a sprosté vtipy a alkohol. Jsem velice úspěšný. Za studií na poměrně slušné druhořadé soukromé internátní škole jsem přišel na to, že ve rvačce může vyhrát celkem každý, pokud je připraven vrazit soupeři prst do oka. A víte, že se k tomu většina lidí neodhodlá?

Navíc mám nárok na oslovení Ctihodný, protože taťka byl Bernard, první baron Mortdecai ze Silverdale v hrabství Lancashire. Byl to v tomhle století druhý největší obchodník s uměním. Zničil si život tím, že se snažil soustavným přeplácením odstranit z branže Duveena. Šlechtický titul obdržel údajně za to, že věnoval národu za tři sta tisíc liber kvalitního, leč neprodejného umění, ve skutečnosti to však

bylo proto, že pozapomněl na jakousi ošemetnou skutečnost, kterou na někoho věděl. Po smrti mého bratra, tedy při troše štěstí někdy v dubnu příštího roku, by měly vyjít jeho paměti. Vřele doporučuji.

V Mortdecaiově pelechu se mezitím delegovaný šéf Martland vztekal, nebo to aspoň předstíral. Herec je to příšerný, jenže on je dost příšerný, i když nic nehraje, takže se to občas těžko rozezná, jestli mi rozumíte.

„Ale no tak, Charlie," řekl nevrle. Na to jsem jen tak lehounce pozdvihl obočí, abych dal najevo, že už je to přece jen nějaká chvilka, co jsme byli spolužáci.

„Jak to myslíš, ‚no tak'?" zeptal jsem se.

„Myslím to tak, že bychom ze sebe měli přestat dělat pitomce."

Zvážil jsem tři různé břitké odpovědi, ale pak jsem si uvědomil, že je mi to vlastně úplně fuk. Jsou chvíle, kdy mám na slovní šerm s Martlandem náladu, ale tohle byla jedna z těch zbývajících.

„Rád bych věděl," pronesl jsem mírně, „co bys ode mě tak mohl chtít a domnívat se, že bych to mohl mít?"

„Jakékoliv vodítko ohledně toho Goyi," řekl rezignovaným ijáčkovským hlasem. Ledově jsem pozvedl obočí. On se lehce ošil.

„Jde totiž o diplomatické zájmy, abys věděl," zakňoural.

„Ach ano," opáčil jsem s jistým zadostiučiněním. „To si umím představit."

„Stačí jméno nebo adresa, Charlie. Nebo zkrátka cokoliv. Musel jsi přece někde něco zaslechnout."

„A kdepak máme staré dobré *cui bono*?" zeptal jsem se. „Kdepak je cukříček? Nebo zase spoléháš na starou školní známost?"

„Vysloužil by sis tím fůru klidu a míru, Charlie. Leda že bys v tom Goyovi nějak zásadně jel sám."

Ostentativně jsem o tom pouvažoval, přičemž jsem si dával pozor, abych nevypadal moc dychtivě, a zamyšleně jsem do sebe lil pravého Taylora ročník '31, jenž bytoval v mé sklence.

„Tak dobrá," pravil jsem nakonec. „Chlápek středního věku a vulgární mluvy z Národní galerie, jménem Jim Turner."

Martlandova propiska se zvesela roztančila služebním notesem.

„Celé jméno?" žádal.

„James Mallord William."

Začal si to psát, pak ztuhl a zle se na mě zahleděl.

„Sedmnáct set sedmdesát pět až osmnáct set padesát jedna," rýpal jsem dál. „Celou tu dobu Goyu vykrádal. Ale on i ten Goya byl pěkný výlupek, což?"

Ještě nikdy v životě jsem neměl tak blízko k pořádné ráně po čenichu. Ke štěstí toho, co zůstalo z mého patricijského profilu, se v tu chvíli do pokoje jako pyšná svobodná těhulka vkolébal Jock a před sebou nesl televizi. Martland zvolil opatrnost.

„Ha ha," pravil zdvořile a odložil notes.

„Dneska je středa, víš?" vysvětloval jsem.

„No a?"

„Wrestling. V televizi. My si ho s Jockem nikdy nenecháme ujít; spousta jeho kamarádů se mu věnuje. Nechceš tu pobýt a kouknout se s námi?"

„Dobrou noc," opáčil Martland.

Bezmála hodinu jsme si pak s Jockem dopřávali – a záznamové zařízení JZS též – hekání a hýkání králů ringu a úchvatně střízlivého komentáře Kenta Waltona, jediného člověka, který dle mého mínění vykonává své povolání bezchybně.

„Ten člověk je úchvatně střízlivý atd.," řekl jsem Jockovi.

„To jo. Zrovna před chviličkou sem myslel, že tomu druhýmu hajzlovi uhryzne ucho."

„Ne Pallo, Jocku. Kent Walton."

„No, mně příde spíš jako Pallo."

„To nic, Jocku."

„Fajn, pane Charlie."

Byl to báječný pořad: všichni padouši odporně fixlovali, rozhodčí je při tom nikdy nenačapal, ale v poslední minutě jim klaďas vždycky nasadil kravatu. Samozřejmě až na Palla. Velice uspokojivé. A rovněž mě velmi těšilo přemýšlet o všech těch bystrých mladých policajtech, co už tou dobou možná zkoumají každičkého Turnera v Národní galerii. V Národní galerii je Turnerů veliká spousta. Martland byl dost chytrý na to, aby věděl, že bych se nedopustil tak ubohého vtipu jen proto, abych ho poškádlil: proklepnou si všechny Turnery. A za jedním z nich jeho lidi najdou schovanou obálku. A v obálce – o tom zase není pochyb – bude jedna z těch fotografií.

Když skončil poslední zápas – tenhle uzavřel dramatický chvat zvaný „bostonský krab" –, popili jsme, jak bývá za wrestlingových večerů naším zvykem, s Jockem whisky. Já Red Hackle de Luxe, on Johnnyho Walkera. Má ho radši; kromě toho ví, co mu přísluší. To už jsme samozřejmě ten mikrofonek, který Martland lehkovážně zanechal pod poduškou svého *fauteuil*, odstranili. (Do křesla po něm zasedl Jock, a tak nahrávací zařízení nepochybně kromě wrestlingové vřavy zaznamenávalo i různé neslušné zvuky.) Jock s nevšední fantazií vhodil tu malou štěnici do mixéru, přilil vodu a přihodil tabletu Alka-Seltzeru. Pak se zachichotal. Děsuplný zvuk i pohled.

„Uklidni se, Jocku," řekl jsem, „protože máme práci. *Que hodie non est, eras erit*, což znamená, že zítra zhruba kolem

poledního budu patrně zatčen. Musí k tomu dojít v parku, abych v případě potřeby mohl ztropit scénu. Hned potom bude tento dům prohledán. Nesmíš tu být ani ty, ani – víš co. Zase to vrať do té plátěné střechy, střechu nasaď na MGB a vezmi ho ke Spinozovi do servisu. Zařiď to tak, abys mluvil s panem Spinozou osobně. Buď tam přesně v osm. Rozuměno?"

„Ano, pane Charlie."

Nato se odbatolil chodbou do svého pokoje a cestou se dál spokojeně hihňal a prděl. Jeho pokoj je čistý, jednoduše zařízený a vzdušný: je přesně takový, jaký byste si přáli pro svého syna-skautíka. Na stěně visí tabulka britských vojenských hodností a vyznamenání; na nočním stolku stojí zarámovaná fotografie Shirley Templeové; na prádelníku se vyjímá nedokončený model galeony a úhledná hromádka časopisů *Váš motocykl*. Myslím, že jako vodu po holení používal dezinfekci s lesní vůní.

Má vlastní ložnice je celkem věrnou rekonstrukcí pracoviště noblesní kurtizány z období Direktoria. Pro mě je plná vzácných vzpomínek, vy – chrabří britští čtenáři – byste se z ní patrně pozvraceli. Ale což.

Upadl jsem do spokojeného bezesného spánku, protože nic lépe neočistí mysl od lítosti a hrůzy než sledování wrestlingu; je to jediná duševní katarze hodná toho jména. A nejsladší spánek je spánek nespravedlivých.

Tím se středeční noc uzavřela a nikdo mě neprobudil.

2

Já, jak sám zříš, jsem pouhým člověkem;
být zvířetem, jak zvíře musím žít!
Kdybych tak znenadání tlapy měl,
a ohon – je mi člověk nadřazen;
leč já, ohonem vyzbrojen, jak lev
bych vyrazil a nechal opicím,
ať svůj ohon si zkrátí, holou řiť
ať klidně halí rouchem člověčím.
Neb mým úkolem není sebe sám
měnit, v co nejsem, ale naopak
vést Boží záměr k dokonalosti...

A tak tedy, ač v tomto pokoji
si hovím rád na měkkých čalounech,
co zvíře nepřál bych si v kotci svém
nic víc než sena, slámy dostatek.

Obrana biskupa Blougrama

Neprobudil mě nikdo, teprve v deset hodin toho krásného letního rána vešel Jock s čajem a kanárkem, který jako obvykle zpíval, až se hory zelenaly. Popřál jsem jim oběma dobrého rána; to Jock žádá, abych přál kanárkovi dobré ráno, a vyhovět mu v takové maličkosti mě nic nestojí.

„Á," dodal jsem, „starý, dobrý, lahodný oolong či lapsang."

„Co?"

„Tak mi podej hůlku, ty nejžlutější rukavice a starý zelený klobouk," citoval jsem dál. „Půjdu do parku zkusit pastorální taneček."

„Co?"

„To nic, Jocku. To neříkám já, nýbrž Bertram Wooster."

„Fajn, pane Charlie."

Často si říkávám, že Jock by se měl dát na squash. Byla by z něj dokonalá stěna.

„Odvezl jsi to MGB, Jocku?"

„Jo."

„Dobře. A všechno v pořádku?" Samozřejmě to byla hloupá otázka a samozřejmě jsem si to odskákal.

„Jo. Teda, hm, vono to – víte co – bylo kapku moc veliký, aby se to vlezlo pod střechu, tak jsem to musel, víte, trošínku vobstřihnout u kraje."

„Cože jsi obstřihnul, Jocku, tos ne..."

„Ale né, pane Charlie, dělám si srandu."

„No dobrá, Jocku. Výtečně. Říkal pan Spinoza něco?"

„Jo, ale bylo to sprostý."

„Ano, to věřím."

„Jo."

Pustil jsem se do každodenní *Schrecklichkeit* jménem vstávání. S Jockovou příležitostnou pomocí jsem si navykl opatrně se sunout od sprchy k holení, od dexedrinu k nesnesitelnému váhání nad výběrem kravaty; o čtyřicet minut později jsem pak živ a zdráv dospěl až do fáze snídaně, jediné snídaně hodné toho jména, snídaně *au cheminot*, velikánského hrnku kávy protkaného, dekorovaného a filigránsky dotvořeného rumem. Procitl jsem. Plž v hlohu se houpal, smím-li to tak říci.

„Myslim, že žádnej *zelenej* klobouk nemáme, pane Charlie."

„To nevadí, Jocku."

„Jesli chcete, můžu poslat tu malou holku vod vrátnýho k Lockovi."

„Ne, nic se neděje, Jocku."

„Za půlkorunu tam skočí."

„Ne, to je v pořádku, Jocku."

„Fajn, pane Charlie."

„Za deset minut musíš být pryč z bytu, Jocku. Samozřejmě tu nesmí zůstat žádné zbraně a nic takového. Všechny alarmy ať jsou zapnuté a propojené. Kamera ať je naládovaná a natažená – však to znáš."

„Dyk jo."

„Dyk jo," pravil jsem a jakožto pravý lexikální snob jsem tento výraz obložil extra sadou uvozovek.

Představte si pak moji statnou chlípnou maličkost, kterak napíná všechny plachty a žene si to po Upper Brook Street vstříc St. James's Parku a novým dobrodružstvím.

Ve tváři mu drobně cuká – snad úlitba tradici –, ale jinak vyniká skrznaskrz městským vzhledem, je ve střehu, připraven zakoupit od první nuzačky voničku fialek a hodit jí zlatý sovereign; zde kráčí kapitán Hugh Drummond-Mortdecai, nositel Vojenského kříže, s kupletem na rtech, záhyb hedvábného prádla vězící mezi důkladně napudrovanými půlkami. Pánbůh mu požehnej.

Samozřejmě se na mě pověsili, jakmile jsem vystrčil nos z domu – tedy doslova vzato se *nepověsili*, neboť to byla sledovačka předsunutá a moc pěkně provedená: hoši od JZS za sebou přece mají roční výcvik –, ale v poledne mě oproti předpokladům nesebrali. Minul jsem jezírko (kde jsem svému příteli pelikánovi uštědřil pár ostrých slov), ale oni se jen tvářili, že zkoumají vnitřky svých klobouků (samozřejmě naditých vysílačkami) a horečně na sebe gestikulovali zarudlýma, uzlovitýma rukama. Už jsem si začínal myslet, že jsem Martlanda přecenil, a právě jsem se chystal zaplout do Reformního klubu a přimět někoho, aby mi naservíroval oběd – mají tam totiž, abyste věděli, ten nejlepší švédský stůl na světě –, když tu náhle:

Byli tu. Z každé strany jeden. Byli ohromní, spravedliví, schopní, smrtelně nebezpeční, pitomí, bezskrupulózní, vážní, ostražití, a jemně mě nesnášeli.

Jeden z nich mi pevně sevřel zápěstí.

„Vari ode mne!“ zatrylkoval jsem. „Kde si myslíte, že jste? V Hyde Parku?“

„Pan Mortdecai?“ zavrčel bystře.

„Přestaňte na mě bystře vrčet,“ ohradil jsem se, „dobře víte, že já jsem já.“

„Pak vás musím požádat, abyste šel se mnou, pane.“

Zíral jsem na něj. Netušil jsem, že tohle se ještě říká. Snad by se můj stav dal vyjádřit výrazem „zkoprnět“.

„Co?“ ocitoval jsem Jocka.

„Musíte mě doprovodit, pane." Šlo mu to jak po másle, přímo se do role položil.

„Kam chcete jít?"

„Kampak byste rád?"

„Tedy... hm... *domů*?"

„To bohužel asi nepůjde, pane. Tam nemáme potřebné vybavení, víte?"

„Vybavení? Ach ano. Zajisté. Bože můj." Zkontroloval jsem si puls, množství krvinek a další důležité faktory. *Vybavení*. Zatraceně, vždyť jsme s Martlandem chodili do školy. Zjevně se mě snažili vyděsit.

„Zjevně se mě snažíte vyděsit," řekl jsem.

„To ne, pane. Zatím ne."

Dokázali byste na tohle vymyslet nějakou skutečně inteligentní odpověď? Já taky ne.

„Tak dobrá. Takže zřejmě Scotland Yard?" prohodil jsem zvesela, ale nic moc jsem si od toho nesliboval.

„Ne, pane, to by nešlo. Tam jsou strašně úzkoprsí. Mysleli jsme spíš na naše sanatorium, směrem na Esher."

Když měl Martland jednou povídavou, o sanatoriu mi vyprávěl – ještě pár dní potom se mi zdály příšerné věci. „Ne ne ne ne, ne ne ne," zvolal jsem bodře. „Nemůžu po vás, hoši, chtít, abyste si kvůli mně tak zajeli."

„Tak dobře," opáčil Řízek číslo dvě, který tímto promluvil poprvé. „Co tedy to vaše venkovské hnízdečko u Stoke Poges?"

Přiznávám, že v tom okamžiku jsem se možná maličko zarazil. Můj soukromý život je jako otevřená kniha k nahlédnutí všem, ale dosud jsem se domníval, že Possets je útočiště známé jen několika mým důvěrným přátelům. Neuchovával jsem tam nic, co by se dalo považovat za nezákonné, jen pár kousků vybavení, jež by jiní lidé mohli považovat za mírně frivolní. Něco jako pan Norris, znáte to.

„Tu moji chaloupku myslíte?“ odrazil jsem jeho výpad bleskurychle. „Chaloupkuchaloupkuchaloupku?“

„Ano, pane,“ přisvědčil Řízek číslo dvě.

„Útulnou a skrytou,“ dodal jeho nahrávač.

Po několika nepovedených začátcích jsem nakonec (už ledově klidný a zdvořilý) navrhl, zda by nebylo ze všeho nejlepší zastavit se u starého bracha Martlanda; to je přece skvělý chlap, chodili jsme spolu do školy. Jak se zdálo, byli více než ochotni přistoupit na jakýkoliv můj návrh pod podmínkou, že navrhnu přesně tohle, vzápětí jsme všichni tři nasedli do taxíku, co zrovna náhodou jel kolem, a Řízek číslo dvě špital řidiči adresu, jako bych snad sám neznal Martlandovo bydliště stejně důvěrně jako své daňové číslo.

„Northampton Park, *Canonbury*?“ zahihňal jsem se. „Odkdy tomu Martland říká Canonbury?“

Oba dva se na mě přívětivě usmáli. Účinek byl skoro stejně děsivý jako v případě Jockova způsobného úsměvu. Přímo jsem cítil, jak mi v tu ránu tělesná teplota klesla o dva stupně. Fahrenheita, samosebou: nehodlám přehánět.

„Vždyť přece nebydlí ani v Islingtonu,“ blábolil jsem *diminuendo*, „jestli chcete co vědět, tak je to spíš Newington Green; co má tohle být za směšnou…“

V tu chvíli jsem si všiml, že interiér onoho taxíku, co zrovna náhodou jel kolem, postrádá některé běžné součásti vybavení, jako například taxametr, reklamy, *kličky u dveří*. Zato tu nechyběla radiovysílačka a ke kroužku v podlaze přidělaná želízka. Víceméně jsem zmlkl.

Nevypadali, že by ta želízka potřebovali; jen tam seděli a zadumaně, téměř vlídně na mě hleděli, skoro jako tetičky, které uvažují, co bych si asi tak dal ke svačině.

Zrovna ve chvíli, kdy jsme zastavili před Martlandovým domem, přikodrcalo se z druhého konce Balls Pond Road

jeho rozhašené mini. Nepříliš vydařeným způsobem zaparkovalo a vyvrhlo mrzutého a promočeného Martlanda.

To bylo dobře i špatně zároveň.

Dobře, protože to znamenalo, že Martland neobléhal můj byt dlouho: Jock zřejmě dle instrukcí propojil všechny alarmy a Martland, který za pomoci kousku celuloidu mistrovsky zdolal dveře, byl patrně přivítán sirénou řvoucí jak býkové z Bázan a mocným přívalem vod z protipožárních trysek. K celé legraci se navíc připojil pronikavý zvonek umístěný velice vysoko v průčelí domu a kontrolky se rozblikaly jak na policejní stanici v Half Moon Street, tak na Bruton Street v ústředí mezinárodně proslulé bezpečnostní agentury, které já říkám Kozel zahradníkem. Z vyvýšené pozice na lustru patrně dále začala celou scénu snímat roztomilá, drobounká japonská časosběrná kamera, a co bylo nejhorší, po schodech se nahoru přiřítila svárlivá domovnice a její zlovolný jazyk práskal jako býkovec.

Dávno předtím, než jsem se spřátelil s panem Spinozou, požádal několik svých přátel, aby mi, jak se říká, „udělali kvartýr“, takže jsem věděl, jak to chodí. Nepopsatelný virvál zvonků a sirén, neúprosná vodní záplava, střet ramenatých poldů, mužných chlupáčů z agentury a běžných gaunerů, a nad tím vším se příšerně a křišťálově čistě rozléhá nesnesitelný, deptající řev domovnice. Chudák Martland, pomyslel jsem si zvesela.

Možná bych teď měl vysvětlit, že:

a) lidé od JZS samozřejmě nenosí žádný průkaz a dávají si dobrý pozor, aby se o nich obyčejní policajti nedozvěděli, neboť část jejich práce tkví v odhalování darebných mužů zákona,

b) pár podrazáků z podsvětí nedávno s neobyčejnou prozíravostí provedlo několik záměrně zpackaných a hnusných „akcí“, při kterých se za členy JZS vydávali,

c) obyčejní policajti nejsou nijak extra nadšení ani z opravdových členů JZS, a

d) ta prostoduchá hovada z mé bezpečnostní agentury vždycky nasadí pepřové spreje, vysílačky, anilinové barvicí spreje, dobrmany a tonfy dlouho předtím, než začnou klást otázky.

Bože můj, to musela být mela. A díky té maličké kameře si určitě budu moci u paní Sponové objednat renovaci celého interiéru – už je načase, nutno říct – na cizí útraty.

A ještě jednou Bože můj – jak příšerně musí být Martland nakrknutý.

Ano, to byla samosebou ta horší zpráva. Šlehl po mně jediným pobledlým pohledem a přitom nehlučně (zavalití muži se pohybují s překvapivou lehkostí atd.) vyrazil po schodech vzhůru, upustil klíče, upustil klobouk, šlápl si na něj a nakonec vešel před námi do dveří. Pro Ch. Mortdecaie to, jak jsem soudil, nevěstilo vůbec nic dobrého. Když Řízek číslo jedna ustoupil, abych mohl projít, pohlédl na mě tak laskavě, že se mi v tenkém střevě zpěnila snídaně. Statečně jsem zaťal hýždě, vloudal jsem se dovnitř a s tolerantním, potutelným pochechtáváním jsem se rozhlížel po tom, čemu Martland patrně říkal „salon". Závěsy s tímhle vzorem jsem neviděl od dob, kdy jsem v polepšovně sbalil vrchní vychovatelku, koberec sem patrně uprchl z foyer nějakého provinčního kina a na tapetách se skvěly drobné šedostříbrné heraldické lilie. Ano, nelžu vám. Všude samozřejmě dokonale vysmýčeno. Z podlahy by se dalo jíst – kdybyste ovšem zavřeli oči.

Řekli mi, ať se posadím, vlastně mě k tomu donutili. Cítil jsem, jak se mi má těžká, rozmrzelá játra mačkají na srdce. O žádný oběd jsem už nestál.

Když se Martland objevil, byl převlečený, suchý, opět ve své kůži a plný humoru.

„Podívejme, podívejme," zamnul si ruce. „Podívejme."

„Já už musím," prohlásil jsem pevným hlasem.

„Ale ne!" vykřikl. „No tak, vždyť jsi zrovna přišel. Copak si dáš k pití?"

„Trochu whisky, prosím."

„Výtečně." Sobě nalil štědrou dávku, ale mně nic. „Ha ha," pomyslel jsem si.

„Ha ha," řekl jsem nahlas a statečně.

„Ho ho," opáčil šprýmovně.

Pak jsme skoro pět minut mlčky seděli. Oni zjevně čekali, až začnu blábolivě protestovat, já byl pevně rozhodnut se ničeho takového nedopustit, jen jsem se krapet obával, abych Martlanda ještě víc nerozdurdil. Minuty se batolily kolem. Slyšel jsem, jak jednomu z Řízků u pasu tikají veliké, laciné cibule, takhle staromódní oni byli. Venku po chodníku proběhlo imigrantské děcko a ječelo: „M'Gawa! M'Gawa!" nebo něco podobného se stejným účinkem. Martlandova tvář povolila do samolibého úšklebku hradního pána, jenž se ve společnosti přátel a milovaných nejbližších sytí portským a milým rozprávěním. Z toho horkého, svědivého, vzdáleným hukotem aut bzučícího ticha jsem byl jako na trní. Chtělo se mi na záchod. Neustále na mě hleděli. Zdvořile, pozorně. Schopně.

Konečně se Martland s překvapivou lehkostí atd. vztyčil, položil na gramofon desku a úzkostlivě vyladil výstupy na velikých reproduktorech značky Quad. Byla to ta rozkošná nahrávka projíždějících vlaků, kterou si každý z nás pořídil, když si konečně mohl dovolit první hifi věž. Ta se mi nikdy neomrzí.

„Maurici," oslovil zdvořile jednoho ze svých ranařů, „přinesl bys laskavě tu dvanáctivoltovou baterii, co se nabíjí ve sklepě?

A ty, Alane," pokračoval, „ty prosím zatáhni závěsy a stáhni panu Mortdecaiovi kalhoty."

Jak se má člověk k tomuto typu situací stavět? Má se bránit? Jaký výraz nasadit na urozenou tvář? Pohrdavý? Uražený? Důstojně nezúčastněný? Zatímco jsem volil výzor, byl jsem zručně zbaven spodního prádla a necítil jsem nic než děs a hrůzu. Martland se taktně odvrátil a snažil se z hifi vybavení vyloudit ještě pár decibelů navíc. Maurice – už navždy to pro mě zůstane Maurice – mi pečlivě napchal jeden pól baterie na příslušné místo, a půl minuty nato Martland oplzlým gestem pokynul, že má být připevněn druhý. V tu chvíli Létající Skot s nádherným načasováním stereofonicky zahoukal na přejezdu. Já s ním soupeřil mono.

A tak nám ubíhal den. Nikoliv dlouho, musím přiznat. Vydržím všechno kromě bolesti; navíc mě těžce rozrušuje představa, že mi někdo schválně ubližuje a vůbec mu to nevadí. Jako by instinktivně odhadli okamžik, kdy jsem se rozhodl křičet, že to vzdávám, protože když jsem po tomhle kole přišel k sobě, kalhoty jsem měl natažené a přímo před nosem se mi skvěla veliká sklenice whisky s řetízkem pomrkávajících bublinek. Zatímco jsem pil, jejich obličeje se mátožně zaostřovaly; tvářili se vlídně, potěšil jsem je, byli na mě hrdí. Cítil jsem, že jsem jejich vizitka.

„Je ti dobře, Charlie?" zeptal se úzkostlivě Martland.

„Musím okamžitě na záchod," řekl jsem.

„Jen běž, hochu, jen běž. Maurici, tak pomoz přece panu M."

Maurice mě vzal dolů na záchod u dětského pokoje; jak mi prozradil, děti se ze školy vrátí nejdřív za hodinu. Veveřičky a králíčci na mě působili jako pohlazení. A pohlazení jsem potřeboval.

Když jsme se vrátili do salonu, z gramofonu se, prosím pěkně, linulo Labutí jezero. Martland byl velmi prostá

duše: když sváděl prodavačky, nejspíš jim k tomu pouštěl Ravelovo Bolero.

„Svěř se mi," pravil jemně, téměř konejšivě, tónem luxusní andělíčkářky.

„Bolí mě zadek," zaúpěl jsem.

„Ano, ano," přitakal. „Ale co ta fotografie?"

„Ach tak," potřásl jsem moudře hlavou, „ta fogografie. Nalli jste do mě moc whsky na lčný žludek. Víte přese, žjsem neobědval." Nato jsem něco z té whisky poměrně dramatickým způsobem vrátil. Martland se zatvářil dotčeně, ale mně blesklo hlavou, že pro design jeho sedačky to znamená značné vylepšení. Dalších několik minut naši znovunabytou pohodu téměř nic nenarušovalo. Martland vysvětloval, že za jedním z Turnerů dnes ve čtvrt na šest ráno našli jistou fotografii. Byla zastrčená za plátnem *Odysseus se vysmívá Polyfémovi* (č. 508). Svým hlasem jinak vyhrazeným pro soudní síň pokračoval:

„Ten snímek zobrazuje, ehm, dva obcující muže, kteří spolu, chm... obcují."

„Myslíš souloží."

„Přesně tak."

„A jedna tvář je vystřižená?"

„Obě."

Vstal jsem a vykročil ke svému klobouku. Ti dva hrubci se ani nepohnuli, jen se zatvářili jaksi ostražitě. Na to, abych vyskočil oknem, jsem se skutečně necítil. Odhrnul jsem vnitřní pásku, vytrhl kousek plátna a podal Martlandovi drobný oválek fotopapíru. Vrhl na něj prázdný pohled.

„Hochu," pobídl mě zlehka, „nenapínej nás. Co je to za pána?"

Teď jsem si ho prázdným pohledem změřil já. „Ty to opravdu nevíš?"

Prohlédl si ho ještě jednou.

„Dneska je o dost zarostlejší," napovídal jsem.

Zavrtěl hlavou.

„Jmenuje se Gloag," vysvětloval jsem. „Mezi přáteli je z nějakých obscénních důvodů známý jako ‚Flaška'. Fotil to on. V Cambridgi."

Martland se náhle a nevysvětlitelně zatvářil skutečně velice ustaraně. Totéž platilo o jeho druzích, kteří se shlukli kolem a podávali si maličký obrázek z jedné nemyté tlapy do druhé. Pak všichni začali přikyvovat, nejdřív opatrně, pak přesvědčeně. Vypadali dost komicky, ale já byl moc unavený na to, abych si to pořádně užil.

Martland se na mě otočil. Teď se tvářil zlověstně.

„No tak, Mortdecaii," řekl a veškerá uhlazenost se mu z hlasu vytratila, „všechno mi pověz. A rychle, než mi bouchnou saze."

„Sendvič?" optal jsem se nesměle. „Pivko?"

„Až pak."

„Hm. Dobrá. Flaška Gloag se za mnou stavil před třemi týdny. Dal mi svůj vystřižený obličej a říkal, abych ho pořádně schoval, že pro něj znamená propustku a pro mě peníze. Nic mi nevysvětlil, ale já věděl, že by se mě nesnažil podfouknout, protože se bojí Jocka. Říkal, že mi bude každý den volat, a jakmile jedinkrát vynechá, budu vědět, že je v bryndě. V tom případě jsem vám měl poradit, abyste se poptali v Národní galerii u Turnera. To je všechno. Pokud vím, s tím Goyou to nemělo co dělat, jen jsem využil příležitosti, abych se ti o něm zmínil. Je Flaška opravdu v bryndě? Podali jste si ho v tom vašem všivým sanatoriu?"

Martland neodpověděl. Jen tam stál, díval se na mě a drbal se na tváři. Odporně to chrastilo. Skoro jsem slyšel, jak přemýšlí, jestli by ze mě ta baterie nevyloudila ještě kousek pravdy. Doufal jsem, že k tomu nedojde: bylo třeba mu

pravdu dávkovat velice opatrně, aby dostal zdravý apetýt na další lži.

Patrně usoudil, že zatím mluvím pravdu: nebo možná usoudil prostě jen, že už takhle má starostí dost.

Ve skutečnosti ovšem vůbec netušil, *kolik* těch starostí má.

„Jdi," řekl nakonec.

Zvedl jsem klobouk, uvedl ho do slušného stavu a vyrazil ke dveřím.

„Neopouštět město?" připomněl jsem ve dveřích.

„Neopouštět město," souhlasil nepřítomně. Hlásit se o sendvič se mi nechtělo.

Taxíka jsem chytil až po pár mílích. Všechny kličky měl na svém místě. Usnul jsem jako špalek, usnul jsem spánkem zručného a úspěšného lháře.

Bože, u mě to ale vypadalo. Zavolal jsem paní Sponové a řekl jí, že jsem konečně nachystaný na tu renovaci. Před večeří se zastavila, pomohla nám uklidit – úspěchem je nezkažená –, pak jsme strávili příjemnou hodinku u krbu výběrem látek a tapet a různých jiných záležitostí a nakonec jsme všichni tři zasedli ke stolu v kuchyni a vrhli se na obrovskou mísu smažených klobás, rajčat, fazolí, volských ok, zkrátka na tradiční anglickou baštu, jakou dneska už moc lidí uvařit nesvede.

Když paní Sponová odešla, řekl jsem Jockovi: „Víš co, Jocku?"

„Ne."

„Myslím, že pan Gloag je mrtvý."

„Asi byl moc nenažranej,"poznamenal Jock stroze. „A kdo myslíte, že ho vodkrouh?"

„Domnívám se, že pan Martland. Ale řekl bych, že tentokrát by byl radši, kdyby to býval neudělal."

„Cože?"

„Ano. Tak dobrou noc, Jocku."

„Dobrou noc, pane Charlie."

Svlékl jsem se a znovu jsem si natřel rány Butlerovou zázračnou pomádou. Znenadání na mě padla otřesná únava – po mučení se mi to stává pravidelně. Můj zlatý Jock mi do postele připravil termofor. Už se vyzná.

3

Já cítil, že si se mnou kdosi hraje –
snad osud: záludně a krutě. Jistě.
Teď tedy končí, tady na tom místě,
má smutná pouť. Pryč z toho zlého kraje
se nedostanu – marná snaha má je.
Už pro mne není žádné další příště.

Já, rytíř Roland, zdravím Temnou věž

Svítání nového dne pro mě nastalo přesně v deset ráno zároveň s jedním z nejlahodnějších šálků čaje, s jakými jsem měl kdy čest si pohrávat. Kanárek byl v úchvatné formě. Plž se opět houpal v hlohu a nevykazoval známky ústupu. Když o sobě daly vědět puchýře po Martlandově baterii, téměř jsem nehnul brvou, jakkoliv se přiznám, že jsem v jednom okamžiku zatoužil po Pantagruelově houseti.

Dlouze jsem po telefonu pohovořil se svým pojišťovacím makléřem, vysvětlil mu, jak se dostat Martlandovi na kobylku ohledně škody na zařízení mého bytu, a slíbil, že jakmile Jock vyvolá fotografie vetřelců, neprodleně mu je zašlu.

Poté jsem zvolil oslnivý, lehký oblek z česané příze, stetson a jelenicové polobotky stvořené samotným Lobbem v jedné z jeho chvilek božské inspirace. (Pokud si dobře vzpomínám, místo kravaty jsem zvolil *foulard* převládajícího odstínu *merde d'oie*, i když si nedovedu představit, proč by vás to mělo zajímat.) Takto oděn (a se zhmožděninami řádně ošetřenými vazelínou) jsem volným krokem vyrazil do parku, podívat se, jak se má pelikán a mí ostatní opeření přátelé. Měli se skvěle. „Báječné počasí," jako by říkali. Dal jsem jim své požehnání.

Pak jsem se s jistou dávkou zvrhlosti vydal do galerijní čtvrti a snažil jsem se při pohledu na ty umolousané Shayery a otřesné Koekkoeky ve výlohách zdejších krámů – pardon,

galerií – zachovat vážnou tvář. Po chvíli jsem si už byl jistý, že mě nikdo nesleduje ani zepředu, ani zezadu (tohle si zapamatujte, je to důležité) a zaskočil jsem do Mason's Yardu. I tady jsou samozřejmě galerie, ale já hodlal navštívit pana Spinozu, jenž se obchodování s uměleckými předměty věnuje jen velice nevšedním způsobem.

Moishe Spinoza Barzilai je totiž, přesně řečeno, Basil Wayne a spol., proslavený autoservis, o kterém jste museli slyšet dokonce i vy, mí nepoučení čtenáři, přestože ani jedno promile z vás si nikdy nebude moci dovolit si u něj nechat byť jen láskyplně vyklepat kastli, natož přímo knížecím způsobem očalounit sedačky. Leda že byste samozřejmě volili četbu pod svou společenskou úroveň a náhodou jste indický mahárádža nebo texaský ropný magnát.

Pan Spinoza se zabývá zakázkovou výrobou speciálních karoserií k vozům velkých světových značek. Práci Hoopera a Mullinera zná a hovoří o nich vlídně, třebaže poněkud mlhavě. Když má chuť, tu a tam si zrenovuje či znovu postaví nějakého toho starého rollse, infantu či mercedes. Je schopen uvažovat i o bugatkách, cordech, hirondellách či Leylandu Straight-Eight, a ještě asi o třech dalších *marques*. Požádejte ho však, aby vám vyšperkoval ošuntělé mini postříbřenými zásobníky na kondomy či aby do jaguára namontoval sklápěcí sedačky za účelem snadnějšího koitu, a plivne vám do tváře. Což myslím smrtelně vážně. Nejvíc ze všeho zbožňuje hispano-suizu. Sám tomu nerozumím, ale je to tak.

Taky fušuje do zločinu. Je to jeho koníček. Peníze určitě nepotřebuje.

Momentálně pro jednoho mého zákazníka přestavoval jeden novější Rolls-Royce Silver Ghost, a to byl také jistým způsobem důvod, proč jsem se k němu vydal. Tento můj zákazník, Milton Krampf (ano, opravdu), ho koupil

od jednoho nefalšovaného padoucha, který ho objevil, jak stojí na dvoře jakéhosi statku vypodložen špalky a pohání řezačku vojtěšky a tuřínu. Tou dobou už měl ten vůz za sebou dlouhou a záslužnou kariéru coby náklaďák, pohřebák, stejšn, lovecké vozidlo, velkorysý svatební dar a mobilní šmajchlkabinet, samosebou v obráceném pořadí. Pan Spinoza pro něj vynašel šest dokonalých loukoťových kol po sto librách za jedno, postavil úzkostlivě přesnou kopii otevřené karoserie *Roi des Belges*, opatřil ji šestnácti vrstvami bílé barvy odstínu *Queen Anne*, z nichž každá byla vybroušena za sucha i za mokra, a nyní dokončoval čalounění z olivově zeleného safiánu a štětečkem z tchoří srsti ručně dotvářel na karoserii půvabné arabesky. Samozřejmě že nic z toho nedělal vlastnoručně; je slepý. Tedy vlastně byl.

Obešel jsem vůz a platonicky ho obdivoval. Toužit po něm bylo bezpředmětné – tohle bylo vozidlo pro boháče. Má spotřebu zhruba půl litru na míli, což je v pořádku, pokud vlastníte ropné pole. Milton Krampf vlastní ropných polí spoustu. To auto ho sakumprásk mělo vyjít na nějakých čtyřiadvacet tisíc liber. A zaplatit takovou sumu ho bolí zhruba tolik jako šťourání v nose. (Říká se, že člověk, který ví, kolik má peněz, není bohatý. Tak tedy Milton Krampf to ví. Každé ráno, hodinu po otevření newyorské burzy, mu zavolá jeden chlapík a přesně mu to řekne. Krampfovi to vždycky zvedne náladu.)

Hubatý učeň mi oznámil, že pan Spinoza je ve své kanceláři, kam jsem se neprodleně odebral.

„Zdravíčko, pane Spinozo!“ zvolal jsem srdečně. „To máme ale krásné ráno, a jaké štěstí, že ho smíme prožít!“

Zlovolně zazíral kamsi tři palce nad mé levé rameno.

„Y ajzle achanej,“ odplivoval si. (Nemá patro. Chuděra.) „Y oado zchurveý. Jach se opovahuech chem líft, y koňomvde?“

Zbytek byl poněkud obhroublý, a tak mi snad prominete, že ho nebudu citovat doslovně. Rozčililo ho to, že jsem k němu své MGB s tím trochu nezvyklým doplňkem plátěné střechy předchozího dne nechal dovézt v tak časnou ranní hodinu. „Zkurvený svítání," formuloval to přesně. Navíc se bál, aby si lidé nemysleli, že na takovém autě pracuje, a na mysli mu tanula děsivá představa fronty mládenců v bekovkách požadujících, aby jim přeláknul jejich kousky.

Když dospěl k prozatímnímu závěru proslovu, spustil jsem já, a to přísným tónem.

„Pane Spinozo," pravil jsem, „nepřišel jsem s vámi probírat svůj vztah ke zvířátkům, neboť to je záležitost, jež se týká jen mě a mého psychiatra. Přišel jsem se ohradit proti vašemu užívání hrubých výrazů v rozhovorech s Jockem, jenž je, jak víte, citlivý člověk."

Pan S. užil mnoha dalších velice hrubých slov, z nichž některá jsem sice nerozluštil, ale nesporně byla ohavná. Když dusno trochu polevilo, trpce mi navrhl, že bychom mohli společně zajít k rollsu a probrat otázku reflektorů. Překvapilo mě a roztesknilo, když jsem v dílně spatřil velkého, ordinérního duesenburga (pokud se to tak píše), a také jsem mu to řekl, což znovu zvedlo stavidla jeho výřečnosti. Nikdy jsem neměl žádné dcery, ale to panu Spinozovi nebránilo, aby načrtl celou jejich kariéru takříkajíc od jeslí až na roh ulice. Opřel jsem se o bok Silver Ghostu a obdivoval jeho jazykovou obratnost. „Hodokvas rozumu a příval ducha", shrnul by to Alexander Pope (1688–1744).

Zatímco jsme si takto zdvořile pinkali konverzační balonek sem a tam, ozval se od jižního konce Mason's Yardu zvuk, který bych asi nejlépe popsal jako DONK. Víceméně zároveň s ním zhruba tři stopy severně od mého pupíku zaznělo jakési BENG, a ve dveřích Silver Ghostu pukl veliký